

هند و صنعتی شدن

فرا، رزحسنی

صنعتی «او کلا» دیدن کردم... این منطقه ده کیلومتر از پایتخت هند فاصله دارد و زمین برنامه پنجساله دوم بوجود آمده است و مساحتی نزدیک بیانصد هکتار را اشغال کرده است. منطقه مذکور شامل ۳۵ کارخانه است که انواع مختلف لوازم الکتریکی، رادیو، سیم‌های تلفن و تلگراف و برق، اتومبیل، دروپنجره فلزی، لوازم بهداشتی، دوچرخه، وسایل آتش‌نشانی، لوازم رسم و نقاشی، نیغ اصلاح و غیره تولید می‌کند. مجموع تولید این کارخانه‌ها در سال بیش از بیست میلیون روپیه یعنی در حدود هشتاد میلیون ریال میشود. فکر ایجاد این منطقه صنعتی، بسیار تازه و نو است... زیرا سازمان برنامه پنج ساله متوجه شد که عده زیادی از مردم مالک کارخانه‌های کوچکی هستند و این کارخانه‌ها در نقاط پرجمعیت واقع است، بطوریکه توسعه کارگاهها از نظر کمی جابجای مشکل است و در نتیجه فکر

مبارزه صنعتی که اکنون هند به خاطر صنعتی کردن کشور در پیش گرفته است. هدفش چیست؟ آیا در فکر رقابت با ژاپن و چین که توانست است؟ آیا در صدد تصرف بازارهای آسیای شرقی است؟ آیا قصد دارد که خود را هم سطح دولت‌های بزرگ قرار دهد؟ بعد... آیا صنعتی شدن کشور کمکی به تغییر واقعی اجتماع هند میکند؟ آیا اثر خاص و قابل توجهی در زندگی یک فرد هندی دارد؟ آیا میتواند برای هر کارگر کار ایجاد کند؟ * اینها مطالبی بود که هنگام بازدید برنامه‌های عمرانی و کارگاههای بزرگ هند برای یک خبرنگار خارجی پیش آمد.

در دهمی جدید از منطقه

→ گروهی از کارگران هندی ←

زنان هند تنها به آرایش خود نمی بردازند بلکه در آرایش مملکت خویش نیز سهمی دارند

از دیسار محصول تولید، بی نتیجه است.
 کمسیون مخصوص توصیه کرد که این کارگاهها بشهر صنعتی «او کلا» منتقل شود.
 ولی چطور میشد صاحبان کارگاهها را قانع کرد؟
 کمسیون باین نتیجه رسید که بهتر است خود دولت شخصا عهدنامه در این کارشود، خودش ساختمان کند و بعد به صاحبان این کارگاهها اجاره دهد.
 این فکر مورد تصویب قرار گرفت و صاحبان صنایع کوچک نوز موافقت کردند و همه کارگاهها بمحل جدید انتقال یافت.
 در برنامه پنجساله سوم، تعداد این کارگاهها سه برابر یعنی ۱۰۰ کارخانه افزایش خواهد یافت.
 در ایالت پنجاب .. سد «بها کرا» را دیدم..
 سددر منطقه ای بنام «نسانگال» واقع است و از بزرگترین سدهای جهان بشمار میرود.
 صفحه ۳۱۹

در اولین برنامه پنجساله هند که پس از استقلال وضع شد، ساختمان سد «بها کرا» مورد تصویب قرار گرفت.. برای ساختمان سد لازم بود که از بیست کشور مصالح و لوازم وارد شود.. لوازم وارد شد و کار آغاز گشت .. ناکهان ... قسمت عظیمی از سد فروریخت .. و کار متوقف ماند.
 باز مطالعه از سر گرفته شد .. کارشناسانی از امریکا و ژاپن به هند آمدند و پس از مطالعات زیاد باین نتیجه رسیدند که باید در وضع ساختمان سد تجدید نظر شود و هر چه لوازم مصالح خریداری شده است تغییر یابد .. و قرار شد کارشناسان امریکائی، ژاپنی و هندی تاخانه ساختمان بسایک دیگر همکاری کنند.
 تعداد کارگرانی که در ساختمان سد کار میکنند ده هزار نفر است و کار هر بیست و چهار ساعت ادامه دارد ..
 با وجود آمدن سد .. بها کرا ... هشت میلیارد متر مکعب آب ذخیره میشود و ۵ میلیارد کیلووات برق تولید میگردد .. از همه بالاتر آنکه شش میلیون هکتار در ایالات پنجاب و راجستان سیراب میشود و ۴ میلیون هکتار زمین، قابل استفاده میگردد و بدین طریق درآمد آن منطقه بطور متوسط ۴۳۰۰ میلیون روپیه افزایش مییابد.
 در ایالت «پوهار» از کارگاههای ساختمان واکون، تراسوا و دیزل دیدن کردم.
 این ساختمان در سال ۱۹۵۰ شروع شد و مقرر گشت که در نزدیکی معادن

زغال سنگ و ایستگاه مولد برق «میتھون» بنا گردد .. میزان تولید این کارخانه ها باین شرح است :
 ♦ ۲۰۰ واکون
 ♦ ۱۰۰ موتور دیزل
 البته در حال حاضر بیش از نصف ارقام بالاتر تولید نمیشود ..
 مقامات مسئول صنایع مذکور معتقدند که میتوان تا چند سال دیگر، یعنی پس از رفع احتیاج کشور قسمتی از موتورها و واکون ها را بخارج صادر کرد.
 درین کار گاهها پنج هزار نفر کار میکنند و از لحاظ دستمزد، بزرگترین رقم را در میان کارگران هندی میگیرند.
 در ایالت «مدرا» از یک کارگاه مربوط به راه آهن دیدن کردم .. مهندس مسئول این کارخانه میگفت که یک اریه مرکب از ۳۵۰۰ قطعه است و در این کارگاه این قطعات را روی هم سوار میکنند و در سال میتوانند ۳۵۰ اریه تحویل دهند ..
 در ایالت میسور کارگاه هواپیما سازی را دیدم .. این کارخانه از پسا کترین و تمیز ترین و منظم ترین کارخانه هائی است که در عمر خود دیده ام .. سرتاسر کارخانه با رنگ مطبوع خاکستری روشن نقاشی شده و تمام سقف آن از شیشه است .. کارگران نیز لباس خاکستری رنگ میپوشند .. همه مرتب و تمیزند و حتی

بدنیگونه از عامل حیوانی نیز در کار عمرانی میتوان استفاده کرد!

بر اثر این پروژه های مفید آبهای رود «سوتیک» که از کوههای پوربوری سرچشمه میگردد و قبل از رسیدن بدشتیهای وسیع از تنگه «بها کرا» میگذرد، بزمینهای هند میرسد این رود ۲۰۰ مایل از پایتخت هند فاصله دارد.
 ارتفاع سد «بها کرا» ۷۴۰ مایل طول آن در عمق ۳۵۰ پا و در بالای مخزن آب ۱۷۰۰ پاست. بر اثر بسته شدن این سد دریاچه بزرگی بمساحت ۶۶۴ میل مربع برای انبار کردن آب بوجود میآید.
 در ساختمان این سد مصالح زیادی بکاررفته و فقط میتوان برای مثال از ۱۷ ایستگاه راه آهن برای آن نام برد.
 ساختمان سد در سال ۱۹۵۲ آغاز شده و بطوریکه مدیر عامل سازمان سد میگوید در سال ۱۹۶۱ بیابان خواهد رسید.
 برای ساختمان سد «بها کرا» مطالعات بسیار زیادی صورت گرفته و از ۴۳ کشور کارشناس خواسته شده است.

است؟
چرا تمام مشکلات خود را از طریق
مسالمت آمیز حل میکند. حتی اختلافات
و مشکلات مرزی؟
دلیل آن روشن است... وجود
«مردم» هند!

این «مردم» که بالغ بر چهارصد
میلیون نفر هستند، گرفتار فقر، بیماری و
نادانی هستند... زمامداران هند میکوشند
این مردم را از هیولای فقر و بدبختی نجات
دهند و زندگیشان بهتر... بر مبنای ترقی
سطح زندگیشان با نان «تقدیم» کنند.
تنها راه وصول باین هدف مقدس -
صنعتی ساختن کشور است. صنعتی شدن
هند، راه را برای «کار کردن» افراد
ملت باز میکند. سطح دستمزد را بالا
میبرد و بالاخره سطح «ادراک» را زیاد
میکند.

ولی...
کدام نوع از صنعتی شدن؟
هند در حال حاضر کوشش میکند که
کشور را فقط برای بی نیاز شدن از خارج و
بخاطر استهلاک محلی صنعتی کند... تا
دیگر جنس مورد مصرف مردم از خارج
وارد نشود.
از ایشرو تمام صناعاتی که هند امروز
بوجود آورده است، فقط مورد احتیاج
داخله کشور است.
اینست راز صنعتی شدن هند.

باهمین جته کوچک اندیشه ای بزرگ دارد

تحقیقات خود را ادامه دهند، در ظرف ۵
سال آینده میتوانند بمب آتم بسازند و
یکی از ده دولت سازنده بمب آتمی باشند.

ولی...
آیا هند با ادامه مطالعات اتمی در
صدد تهیه بمب آتمی است؟
خیر... نهرو نخست وزیر هند و
دانشمندان هندی میگویند که غرض از این
مطالعات، استفاده از نیروی اتمی بشفیع انسان،
بشریت و صلح است.

باز بسئوالهایی که در بدو مقال شده،
بر میگردیم...
مقصود هند از تلاش در راه صنعتی
شدن کشور چیست؟
چرا در آن واحد دست خود را
بسوی امریکا، انگلستان، شوروی و
فرانسه دراز میکند؟
چه علاقه ای دارد که دوستی همه ملل
دنیا را نسبت بهند جلب کند؟
چرا ببطرفی مثبت را بعنوان یک
سیاست قاطع برای خود انتخاب کرده

این سازمان، بزرگترین و مهمترین
سازمانهای اتمی در جنوب آسیاست و
دارای قسمتهای متعددی از کشورهای
اتمی، مطالعات و کارگاههای سازمان
مزبور با همکاری حکومت کانادا تأسیس
شده است.

دانشمندی که در سازمان مذکور
کار میکنند، بیشتر شباهت بمجموعه های
بیرونی دارند که جز کار، هیچ حرکتی
از آنها سر نمیزند، صحبت نمیکند و راه
نمیروند.

سازمان مذکور در سال ۱۹۵۷
بوجود آمد و دانشمندان اتمشناس هندی
توانسته اند مطالعات خود را بحد کمال
برسانند.

حکومت هند در سال ۲۰۰ نفر برای
تحصیل در رشته های علمی جدید بخارج
میفرستد و هند اکنون دارای ۱۴۰۰
دانشمند در رشته علوم اتمی است.

دانشمندان امریکائی عقیده دارند که
هندیها در زمینه تحقیقات اتمی، پیشرفتهای
شایان توجهی کرده اند و اگر مطالعات و

بسیاری از آنها زیر لباس کار خود کراوات
میزنند.

در تمام اجرای ساختمان دستگاه
های تهیه هوا تعبیه شده و در تابستان
گرم؛ کارگران احساس کوچکترین
ناراحتی نمیکند.

بیشتر مهندسی این کارخانه خارجی
هستند و اغلب از میان کارشناسان انگلیسی
انتخاب شده اند... هواپیماهایی که این
کارخانه تولید میکند از نوع هواپیمای
«وامپایر» انگلیسی است که نیروی
هوایی هند از آن استفاده میکند.

در کنار این هواپیماهای جت جنگی
یکنوع هواپیما مخصوص تمرین بنام
«هت-۲۰» نیز ساخته میشود.

علاوه بر آن اتاق اتومبیل نیز تهیه
میکند و کلیه عملیات اصلاحی و تعمیر
هواپیماهای نیروی هوایی هند در آنجا
صورت میگیرد.

در ایالت بومیای از سازمان
اتمی دیدن کردم
صفحه ۳۲

